

JASU KASAA OMAN JOUKKUEEN

ILPO HILTUNEN

Jasu kasaa oman joukkueen

Ilpo Hiltunen

© 2022 Ilpo Hiltunen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6189-2

1. Haave omasta joukkueesta

Kuulin kun Kalle ja Pietari keskustelivat välitunnilla jalkapallosta, siitä keitä he pyytäisivät mukaan joukkueeseensa. Kysymyksessä oli eri kaupungin osille järjestettävä turnaus, joka pelattaisiin keskusurheilupuiston oikeilla nurmikentillä. Pojat luettelivat eri nimiä, jotka voisivat tulla kysymykseen ja laittoivat sitten nimet ylös paperille. He aikoivat antaa listan myöhemmin Pietarin isälle, joka toimisi joukkueen valmentajana. Pietarin isä, Lasse oli aivan oikea valmentaja, juuri noiden poikien joukkueessa, Jouppilan palloseurassa.

Minäkin pelasin oikeassa seurassa, Jouppilan Teräksessä. Meidän joukkueeseen sai tulla kaikki halukkaat ja seurakunta avusti vieläpä varusteiden hankinnassa. Jouppilan Palloseurassa pelasivat hieman varakkaampien vanhempien lapset. Joskus samaan aikaan harjoitellessamme, meitä huvitti, kun heidän pelaajat tuotiin autolla harjoituksiin. Naureskeltiin, etteivät varmaan jaksaisi kulkea pyörällä tai kävellen, niin kuin me. Tosin meillä ei oikein tainnut ollakaan muuta vaihtoehtoa, kuin tulla pyörällä, pallo tarikalla.

Meidän joukkueella oli vain tosi kurja tilanne, meillä ei ollut valmentajaa. Edellisvuoden valmentaja tuli kevään harjoituksiin joukkueen juomapullot muovikassissa. Pukukoppien edessä hän ilmoitti lopettavansa homman, saisi seura etsiä hänen tilalleen

uuden. Saisimme käydä siihen asti, kunnes uusi valmentaja ilmestyy, nuorempien poikien mukana harjoituksissa. Lopuksi hän antoi sen muovikassin lähimmälle pojalle ja häipyi pois paikalta, eikä häntä ole sen koommin nähty.

Osa meidän pelaajista häipyi paikalta saman tien, minä ja muutamat muut yritettiin käydä niissä nuorempien harjoituksissa. Siellä käyminen loppui kuitenkin hyvin nopeasti, heillä kun harjoittelu oli vielä aivan alkutekijöissään. Heittelivät palloa ilmaan ja yrittivät sitä sitten saada ilmasta kiinni, tai kokeilla pompauttaa jalalla kerran. Päätin silloin antaa periksi ja jatkaa vasta kun tulisi uusi valmentaja. Siihen asti harjoittelin puistossa yksin tai kavereiden kanssa.

Kalle ja Pietari huomasivat, että kuuntelin heidän keskusteluaan, vaikka yritin kyllä olla katselevinaan ihan muualle.

- Otettaisiin Jasu sut meidän joukkueeseen, mutta harmi kun asut Ratisen alueella, Pietari totesi.

- Ei taida teidän alueelta edes joukkuetta saada kasaan. Meillä on jo viisi sarjapelaajaakin, Kalle sanoi ja tarkoitti heidän joukkueessa pelaavia poikia sarjapelaajiksi.

- Joo, kyllä mestaruus taitaa olla meidän aika varmasti, kunhan vain saadaan vielä maalivahti meille, Pietari sanoi ja kääntyi Kalleen päin ehdottaakseen taas jotain uutta nimeä.

En viitsinyt sanoa mitään, kohautin vain hartioitani ja lähdin pois. Minua harmitti aivan suunnattomasti, jalkapallo oli minulle

kaikki kaikessa. Miksi meidän alueelta ei tulisi joukkuetta, ei se haittaisi, vaikka ei voitettaisi, kunhan vain pääsisi pelaamaan. Sitä paitsi tiesin kyllä olevani parempi kuin nuo kaksi, minulla oli pompotusennätyskin kaksi kertaa enemmän kuin heillä yhteensä.

Aloin miettimään keitä mahdollisia pelaajia tietäisin, niin se lista oli lyhyt. Valtteri, eli Valtso olisi hyvä puolustaja, ei pelaa seurassa, mutta aina puistopelissä mukana. Petteri, eli Pate olisi myös puolustuksessa, pelaa samassa joukkueessa minun kanssani. Sitten olisi Elvis, tai Eetu, tykkää laulaa Elviksen lauluja, siitä lempinimi. Elvis pelaa myös joukkueessa, tai ainakin käy joskus harkoissa, en oikein tiedä miksi on paljon poissa sieltä, enkä ole koskaan kysellyt siitä. Siinähan ne sitten olivatkin, muita en keksinyt, vaikka kuinka yritin miettiä lisää poikia joukkueeseen.

Viimeinen tunti olisi koulussa liikuntaa, ajattelin kysäistä opettajalta siitä jalkapalloturnauksesta, jos vain tulisi sellainen kahdenkeskeinen mahdollisuus jutella. Pelattiin liikuntahallissa koripalloa, pyysin pelin lopulla päästä vaihtopenkille. Menin opettajan viereen, joka istui kentän keskivaiheilla, välillä puhalsi pilliinsä, mutta enimmäkseen antoi poikien pelata ja hoitaa itse säännöt.

- Opettaja, tiedätkö sinä siitä kaupungin järjestämästä eri alueiden välisestä jalkapallosarjasta?

- Todellakin, minähän olen siinä yksi järjestäjistä sekä todennäköisesti myös valmennan yhtä joukkuetta, opettaja sanoi yleensä ja puhalsi samalla pilliinsä pelin loppumisen merkiksi.

- Tulkaahan tänne, niin kerron samalla kaikille.

Tämä oli juuri se, mitä en olisi halunnut.

- Jasu tässä kysyi siitä jalkapallosarjasta.

- Mestarit tulee täältä, Pietari kuulutti ja laittoi käden Kallen kaulalle.

- No niin, Nivan pojilla taitaa olla joukkue jo kasassa, siellähän asuu paljon hyviä pelaajia, opettaja vielä kehaisi poikia.

- Mutta vielä siitä tapahtumasta. Joukkueella pitää olla jonkinlainen valmentaja, joka pitää aina viikolla harjoitukset ja on mukana sitten peleissä. Pelaajia saa olla vaikka kuinka paljon, mutta vähintään se kahdeksan, hyvä olisi tietysti olla vaihtopelaajia kanssa.

- Siihen kaatui teidän yritys saada joukkue kasaan, ette ikinä saa kahdeksaa pelaajaa teidän alueelta, pojat nauroivat minulle yhteen ääneen.

- No, no, pojat, muistakaa että kaikki voivat tulla mukaan, opettaja rauhoitteli villiintynyttä sakkia.

- Nyt suihkuun jokainen, komensi vielä.

Istuin avaamaan kengännauhojani, ihan vain kulutin aikaa, että muut menisivät jo pukuhuoneeseen.

- Mihin se ilmoittautuminen pitää tehdä, siis jos joku saa joukkueen kasaan ja aikoo osallistua mukaan kisaan.

- Vaikka minulle, tai kaupungin liikuntatoimistoon, Joukkueen nimi, pelaajien nimet, asuinalue ja valmentaja puhelinnumeroineen, niin silloin pääsee mukaan. Koulun ilmoitustaululla on siitä esite, jos haluat vielä jotain lisätietoa.

- Eiköhän se tässä, kiitos.

Lähdin mietteliiään pukuhuoneeseen, toiset tulivat jo vastaan, tuntuivat nauravan vielä enemmän kuin äsken. Pukiessani vaatteita tajusin, että muut olivat kastelleet minun kalsarini, sitä ne siinä nauroi. Ei muuta kuin farkut jalkaan ilman alushousuja ja voisin vaikka kotimatkalla miettiä kosta niille.

Kahdeksan pelaajaa, meidän alueelta ja vielä valmentajakin pitäisi löytää. Paras kosto olisikin kyllä muille, että meidänkin alue saisi joukkueen kasaan.

Kävin vain kotona vaihtamassa, tai laittamassa lisää vaatetta ja lähdin takaisin ulos, minulla olisi kolme päivää saada joukkue kasaan, perjantaina olisi viimeinen ilmoittautumispäivä. Muistin yhden pojan, Tonin, joka pelasi nuorempana, mutta lopetti kun joutui tarkkikselle, eikä tykännyt, kun harkoissa siitä hänelle mainittiin. Muistin vieläkin missä hän asui, sillan vieressä olevassa pitkässä puutalossa. Lähdin saman tien ajelemaan sinnepäin, jos vaikka sattuisin löytämään hänet.

Pihalla oli vain pikkupoikia, jotka leikkivät joillain kepeillä sotaleikkejä, ajattelin kysäistä heiltä.

- Moi, ootteko nähneet Tonia?

- Meni just vähän aikaa sitten sisälle, toinen pojista vastasi ja osoitti samalla minua kepillään.

Keräsin hieman rohkeutta, Toni oli aikamoinen kaveri, tappelupukarikin ja jos hän ymmärtäisi asiani väärin, voisi tulla kiire poistua pihalta. Mutta ei minulla ollut vaihtoehtoa kuin koputtaa oveen, jossa ei ollut nimikylttiäkään. Hetken kuluttua Toni tuli avaamaan voileipä kädessä ja oli hieman yllättyneen näköinen nähdessään minut. Hän oli kasvanut lisää viime näkemästäni ja varmaan nostanut punttejakin, oli nimittäin aikamoiset lihakset.

- Moi, lähtisitkö pelaamaan meidän Ratisen joukkueeseen?

Toni istahti rappusille, minä seurasin perässä ja istuin hieman alemmaksi.

- Mikä se semmoinen joukkue on?

- Kaupunki järjestää sarjan, vähän niin kuin joskus nuoremmille oli kortteliliiga, muistatko kun mekin pelattiin siinä.

- Joo, muistan, no keitäs muita olisi tulossa.

- No sinä olet kyllä ensimmäinen, jolta kysyn, mutta maalivahti on joukkueen tärkein pelaaja, sanoin.

Toni ylpistyi selvästi, yritti kohauttaa vaan olkapäitään, mutta innostui asiasta, varmaan jo pitkään halunnut pelata taas jalkista.

- Voinko laskea sinut mukaan joukkueeseen, niin lähden kyselemään muita?

Kaupunki järjestää eri asuinalueiden välisen nuorten jalkapallosarjan. Jasun alueella ei ole ketään kasaamassa porukkaa, eikä oikein pelaajiakaan. Jasulle jalkapallo on kuitenkin melkein koko elämä, niinpä hän päättää kasata joukkueen itse.

Tehtävä osoittautuu hieman hankalaksi, mutta lopulta onkin sellainen joukkue kasassa, että se pystyy taistelemaan jopa mestaruudesta.

Mukaan tulee kavereita, pyydetään muutama turvapaikanhakija, jostain ilmestyy tyttöjäkin joukkueeseen. Kun vielä valmentajaksi houkutellaan entinen huippupelaaja, niin Jasun oma joukkue on valmis.

Tarina jalkapallosta, harjoittelemisesta, ystävyystä yli rajojen. Välillä harjoitellen, opiskellen ja tietysti lähdetään pelaamaan mestaruudesta.

Kirja on sekä tytöille, että pojille, kaikille jotka tykkäävät vauhdikkaasta menosta.

BoD

9 789528 061892